

عنوان مقاله:

قناتهای استان کرمان؛ فن آور گذشتگان، چالش آیندگان

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی قنات (سال: 1384)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

مهری صفاری - عضو هیئت علمی دانشکده کشاورزی دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

میزان بارنگی متوسط کرمان معمولا 170-180 میلیمتر در سال تجاوز نمی کند، در بعضی سالها بارندگی از 100 میلیمتر و گاهی از 70-80 میلیمتر هم کمتر بوده است. مردم سخت کوش کرمان، با احداث قنات، فرسنگها دل زمین را شکافته اند و آب را از ژرفای زمین بیرون کشیده و فقر کویر را با همت و پشتکار خود غنا بخشیده اند. گمان نرود که حفر قنات در این استان آسان صورت گرفته، کندن یک قنات طویل چندین کیلومتری بعرض 50 سانتیمتر و ارتفاع 80 سانتیمتر تنها به کمک یک بیلچه یا کلنگ و یک چراغ پیه سوز و بدون استفاده از قطب نما صورت می گرفته است. حفر قناتها در دل صخره و دشت، با دستا توانای آن بزرگ مردان، جریان آب و در حقیقت جریان زندگی را به حرکت در می آورد. این قنات قرنهای متمادی در دوره های خشکسالی و ترسالی بهترین حافظ تعادل بیلان طبیعی منابع آب زیر زمین بوده اند، اما با ورود تکنولوژی حف رچاه کم کم رو به خشکی رفتند. محو قنات تنها از بین رفتن ی شیوه استحصال آب و یا نوعی بهره برداری از منابع آب نیست، بلکه محو یک فرهنگ است. در این مقاله با بررسی قناتهای مهم استان کرمان، نویسنده امیدوار است به جای سوگنامه بر پایان تمدن کاریزی این استان برای نجات قناتهای باقیمانده از خر نابودی و برای احیاء قناتهای متروکه، چاره ای اندیشیده شود تا از یک طرف فرهنگ دیرینه قنات پاسداری از طرفی با استفاده از این سیستم خودکار به رونق دوباره آبادیهای متروک و بخشهای انرژی و منابع آب کشور کمک گردد.

کلمات کلیدی:

قنات ، منابع آب زیر زمینی ، تمدن کاریزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/33122>

